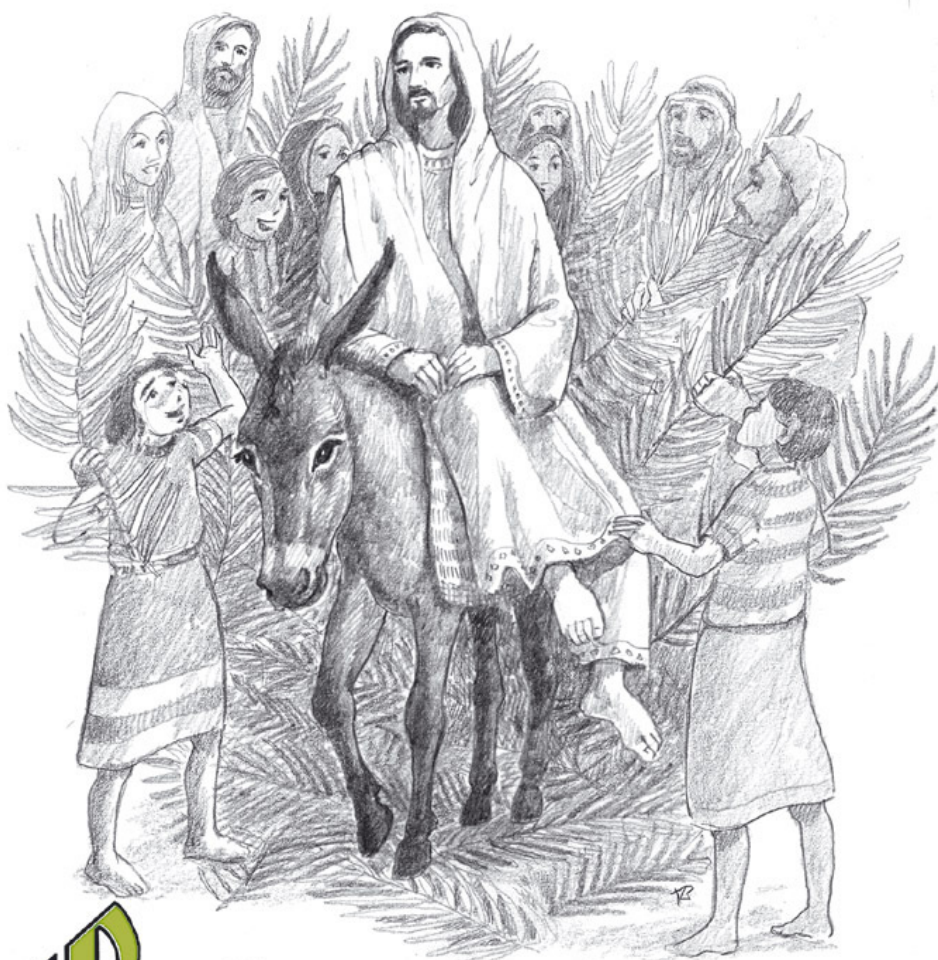

Luterilainen

N:o 2-3 2021 ❄ 1926 – 2021 ❄ 96.VUOSIKERTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.

Joh. 8:31, 32

Elämämme

Unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää. Fil. 3:13,14

Tämä elämä on uskon, rakkauden ja ristin elämää. Nämä kolme eivät meissä kuitenkaan täällä eläessämme koskaan tule täydellisiksi; ainoastaan Kristuksessa ovat ne täydellisinä. Hän on aurinko, annettu ja pantu esikuvaksemme, jota meidän on seuraaminen. Keskuudessamme siis on aina muutamia heikkoja, muutamia vahvoja, toisia vieläkin vahvempia. Ensimmäinmainitut voivat tuskin mitään kärsiä, toiset paljon. Meidän kaikkien täytyy näin olla Kristuksen kuvan kaltaisia. Tämä elämän on sellaista vaeltamista, koska aina käydään uskosta uskoon, rakkaudesta rakkauteen, kärsivällisyydestä kärsivällisyyteen, rististä ristiin. Ei ole vanhurskautta, vaan

MARTTI LUTHER

vanhurskaaksi tulemista; emme ole vielä perille päässeet, kaikki olemme matkalla ja tiellä: muutamat ovat edellä, toiset jäljessä. Jumala tyytyy, kun huomaa meidän olevan toimessa ja aikomuksessa. Mutta hän saapuu, kun tahtoo, nopeasti, vahvistaa uskon ja rakkauden ja asettaa meidät silmänräpäyksessä tästä elämästä taivaaseen. Mutta eläessämme täällä maan päällä meidän täytyy aina kantaa toinen toisemme kuormaa, niin kuin Kristus on meitä kantanut, sitä suuremmalla syyllä, kun ainoakaan meistä ei ole täydellinen.

Martti Luther – Mannaan Jumalan lapsille s. 80

N:o 2 - 3 2021

Sananpalvelija

1. Sotilaan esimerkillä. – Yksikään sotilas, joka on palveluksessa, ei sekaannu muihin toimiin. Hän antautuu kokonaan palveluksen työhön miellyttääkseen päällikköään. Niin myös sananpalvelija ei saa antaa muiden elämänalueiden ja toimien vangita itseään, vaan hänen tulee antautua kokonaan viralleen. Se vaatii kaiken hänen voimansa, rohkeutensa ja mielensä, jotta hän voi olla mieliksi Herralleen, jonka palveluksessa hän on.

2. Urheilijan esimerkillä. – Vaikka urheilija taistelee kaikella voimallaan, rohkeudellaan ja mielellään, häntä ei kuitenkaan seppelöidä, jos hän ei ole taistellut kaikkien kamppailuun säädettyjen sääntöjen mukaisesti. Samoin sananpalvelijaakaan, vaikka hän olisi ollut virassaan miten ahkera tahansa, hänellä ei ole odotettavissa armopalkkaa Herransa mielisuosiosta, ellei hän ole pitänyt tarkasti sitä opetusta, jonka hänen Herransa on antanut evankeliumin kautta sananvirkaa varten. 1 Kor.9:24–27, 1 Kor.3:11–15.

3. Viljelijän esimerkillä. – Viljelijän, joka tekee työtään ahkerasti ja hoitaa laihoaan, tulee ensimmäisenä päästä nauttimaan sen hedelmistä. Samoin sananpalvelijan tulee olla ahkera työntekijä ja hänen tulee ennen kaikkia muita olla se, joka saa iloita työnsä hedelmistä. Laiskoille papinvatsoille ei ole hedelmää eivätkä he pääse siitä osallisiksi.

Sananpalvelijoiden tulee siis kokonaan antautua viralleen, ensiksikin siten, etteivät he salli minkään muun ottaa sitä itseltään, toiseksi hoitamalla virkaansa siten, kuin Herra haluaa sitä hoidettavan, kolmanneksi käyttämällä siihen kaiken ahkeruutensa ja vaivannäkönsä.

Nyt ottakoon jokainen evankeliumin saarnaaja, jonka on kärsittävä saarnansa tähden, tämän sydämelleen ja kärsiköön mielellään ja iloisena. Sillä hänen kärsimisensä on koitua evankeliumin vielä suuremmaksi edistämiseksi ja sen hyväksi, että valitut saavuttavat pelastuksen Kristuksessa Jeesuksessa ja iankaikkisen kirkkauden. Mutta huomaa: Se voi tapahtua ainoastaan, jos sananpalvelija kärsii evankeliumin tähden, mutta ei siinä tapauksessa, jos hän kärsii oman ymmärtämättömyytensä, virkaylpeytensä tai erehdyksensä tähden, ja sen sijaan, että hän nöyrytyisi, tekisi parannuksen ja ottaisi vastaan nuhteen, paatuu väärässä mielessään ja luulee kärsivänsä evankeliumin tähden.

Zorn, Paimenvirasta II, s. 34

Luther ja evankeliumi luku 8

8. Evankeliumin seurauksia ja vaikutusta

2422. Lain ja lain valtakunnan kumoaminen oli niin suuri muutos, jollaista ei ollut edes vedenpaisumus, kun vanha maailma muuttui uudeksi. Totta tosiaan evankeliumi teki uuden maailman siitä, mikä se oli ennen lain aikana. W2 VII,76s.

2423. Evankeliumi poistaa vanhat erehdykset ja herättää sydämissä totuuden, jonka totuuden Jumala tunnustaa, joka totuus luottaa häneen, ylistää häntä ja surmaa siinä samalla lihan. W2 XIV,2166.

2424. Evankeliumi tekee sielut täydellisiksi ja virvoittaa ne niin, että ihminen vapautuu omantunnon painosta ja raskaista ajatuksista. Se tekee siis ihmisen uudeksi. W2 IV,1543.

2425. Lääkkeen antaminen on varma merkki sairaudesta. Mitä arvokkaampi ja voimakkaampi lääke on, sitä kovemman ja kiivaamman täytyy myös sairauden olla. Niinpä jos evankeliumi ylentää Jumalan nimen ja maineen, se myös korottaa suureksi pahan, synnin ja hä-

peämme, niin että ne, jotka uskovat ja pelkäävät Jumalaa ja jotka panevat häneen turvansa, pelastuvat ja ylistävät lääkäriä. Mutta ne, jotka eivät usko, pilkkaavat lääkäriä ja sairautta, josta he nyt luulevat olevansa vapaita ja pitävät itseään virkeinä ja terveinä. W2 IV 1331.

2426. Evankeliumin oppi tuo todellisen rauhan mukanaan niin, ettei sydänten tarvitse epäillä Jumalan laupeutta. Varmasti suurin ahdistus on se, jos Jumala vaikenee eikä puhu. Sen tähden meidän tulisi tänä aikana olla sitä kiitollisempia, kun niin suuri valo on koittanut. W2 V,1656.

2427. Päivällä Paavali tarkoittaa evankeliumia (Room. 12:13). Se on se päivä, mikä valaisee sydämet eli sielut. Koska päivä on valjennut, pelastus on nyt meitä lähellä. Kristus ja hänen armonsa, joka oli Aabrahamille luvattu, on nyt koittanut. Sitä saarnataan kaikessa maailmassa. Se valaisee kaikkia ihmisiä. Se herättää meidät kaikki unesta ja

näyttää meille oikeat iankaikkiset lahjat, joiden kanssa meidän on toimittava ja vaellettava kunniallisesti päivällä. Yöllä taas meidän tulee ymmärtää kaikkia muita oppeja, niitä, jotka eivät ole evankeliumia. Ei näet ole mitään muuta pelastavaa oppia kuin evankeliumi, vaan kaikki muu on yötä ja pimeyttä. Kiinnittäkää huomionne Paavalin sanoihin: Näin hän kuvaa kaikkein suloisinta ja ihaninta päivän osaa, nimittäin iloista aamunkoittoa ja auringon nousua. Sillä kun yö on mennyt ja päivä koittanut, on aamunkoitto. Silloin kaikki linnut laulavat, kaikki eläimet heräävät, kaikki ihmiset nousevat. Kun päivä murtautuu esiin ja aamu ruskottaa, näyttää, kuin maailma olisi uusi ja kaikki eläisivät. Niinpä Raamatussa verrataan monin paikoin lohdullista, elävää evankeliumin saarnaa aamuruskoon ja päivänkoittoon, välistä kuvauksin, välistä selvin sanoin. Niinpä Paavali tässäkin sanoo evankeliumia selvin sanoin esiin murtautuvaksi päiväksi. W2 XII,7.

2428. Tämä näyttää vähäpätöiseltä sanalta, mutta se oli sellainen ukkosenisku, jolla Rooman valtakunta lyötiin mäsäksi viisaudella, voimalla ja pyhyydellä. Siinä makasivat Minerva ja Pantheon kaikkine epäjumalineen. Niin tämä sankari iski kaiken maahan juutalaisten ja pakanoiden keskuudessa ihmeellisellä sanansa voimalla apostoleissa. Ja mitä minä nyt olen

tehnyt paaville? En ole koskaan vetänyt miekkaa tupesta, vaan olen lyönyt pelkällä suulla ja evankeliumilla ja lyön yhä edelleen paavia, piispoja, munkkeja ja pappeja, epäjumalanpalvelua, harhoja ja lahkoja, ja olen siten saanut enemmän aikaan, kuin mitä kaikki keisarit ja kuninkaat ovat voineet saada aikaan mahdollaan. Olen vain tarttunut hänen suunsa sauvaan ja iskenyt sillä sydämiin ja antanut Jumalan vallita ja sanan vaikuttaa. Se on rymistänyt paavikunnassa ja tehnyt siihen sellaisen halkeaman, että jollei meillä olisi ollut kapinallisia murhahenkkiä talonpoikineen kalastelemassa verkollaan, paavikunnan laita olisi nyt aivan toisin. Siinä näkyy tämän Sankarin mahti. Hän on sellainen jättiläinen, ettei hän käytä muuta asetta kuin vain sanaa. Hän saarnauttaa maailmassa, että kaikki ihmiset kaikkine viisauksineen, vanhurskauksineen ja hurskauksineen ovat syntisiä ja tuomittuja Jumalan edessä. Mutta sen, joka mielellä pelastua, tulee tehdä parannus ja uskoa syntien anteeksiantamus Jeesuksen nimessä. Jos tämä saarna kulkee maailmassa, jäävät pois aneet, kiirastuli, nurkkasaarnat, munkkilaitos, paavikunta, ilman ruumiillista torjumista ja aseita. Tämä voi olla outo ja harvinainen Sankari, varustettu vähäisin ja kevein asein, joka kuitenkin näkyy tuhoavan perkeleen ja hänen markkinansa. W2 XIIIb,2627.

Luomakunnan huokaus

Sillä minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestynvä meihin. Sillä luomakunnan harras ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten ilmestymistä. Sillä luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle – ei omasta tahdostaan, vaan alistajan – kuitenkin toivon varaan, koska itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytytuskissa hamaan tähän asti; eikä ainoastaan se, vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi ottamista, meidän ruumiimme lunastusta. Room. 8:18–23.

Aikamme on herännyt tajuaamaan luonnon vaaranalaisen tilan. Jumalasta vieraantunut ihminen ei kuitenkaan pääse sisälle ilmiön perimmäisiin syihin. Sillä ei ole myöskään oikeata käsitystä siitä, mitä tuleva on. Jumalan kansalla on kuitenkin aina ollut selvä ymmärrys Jumalan ilmoituksen nojalla siitä, että maailma vanhenee ja sille tulee loppu. Luomakunta huokaa.

Tekstimme aihe, luomakunnan huokaaminen, ei ole uskomme ja pelastuksemme kannalta keskeisiä

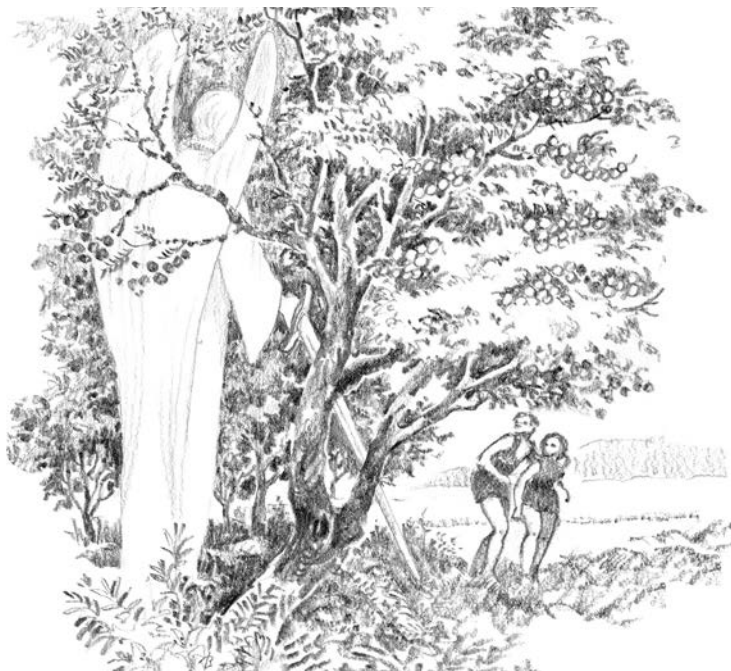
asioita, mutta se on hyvin puhutteleva ja auttaa meitä käsittämään luomakunnan tapahtumia. Sillä on merkitystä kristilliselle maailmankatsomukselle.

Huokauksen syitä

Syntiinlankeemuksen seurauksena maailma koki kauhean, läpikotaisen muutoksen. Se koski myös ihmisen sydäntä ja hänen jumalasuhteitaan. Sitä ennen ihminen oli ollut Jumalan kuva heijastan kaikkea sitä hyvää, moraalisesti ja hengellisesti kaunista, ylevää ja vanhurskasta, mikä on Jumalalle ominaista. Vallitsi harmonia sydämessä ja luonnossa.

Ihmisellä oli ollut yhteys elämän lähteeseen, mutta lankeemuksessa se katkesi. Tilalle astui kuolema, sekä hengellinen että ajallinen. Sisäisen kuolemantilan myötä vääristyivät sekä jumalasuhteen että lähimmäissuhteen asiat. Sen voi Kainista selvästi havaita.

Rakkautessaan Jumala antoi kuitenkin Aadamille lupaussanan vaimon Siemenestä, joka oli polkeva rikki käärmeen päin. Lupa Vapahtajasta uudisti jumalanpalveluksen, uskon ja rakkauden niissä, jotka ottivat sen vastaan. Kuitenkin Jumalan ajalliset rangaistukset jäivät. Ihminen joutui otsansa hiessä hankkimaan elantonsa ja synny-

tystuskissa saattamaan lapsensa maailmaan. Luontokin muuttui. Se ei ollut enää viheriöivä paratiisi, vaan se alkoi kasvaa ohdakkeita ja orjantappuroita. Nyt ihminen saattaa vain suurella vaivalla hallita sitä jossain määrin, mutta suurten mullistusten edessä hän on voimaton. Ihminen ei myöskään lyhytnäköisyydessään näe tekojensa seurauksia, jotka voivat osoittautua kohtalokkaiksi, jopa kuoleman kylvöksi.

Tuskin voimme edes kuvitella, mitä muutoksia tapahtui myös elottomassa luonnossa ihmisen lankeemuksen tähden. Niiden on kuitenkin täytynyt olla rajuja, sillä ne eivät rajoittuneet ainoastaan Maahan, vaan ne ovat koskeneet myös

avaruutta. Sen ilmiöiden Maalle aiheuttamat katastrofit ja muut häiriöt kertovat niistä. Lankeemuksen tähden Jumalan luomaa alkuperäis-maailmaa ei ole. Apostoli personifioi tekstissämme luomakunnan ja sanoo sen huokaavan.

Huokauksen sanoma

Luomakunnassa ilmeneviä muutoksia on kolmenlaisia. Ensiksikin on ihmisen syntiinlankeemuksen aiheuttamat muutokset. Ne ovat sen jälkeen kuin luomakunnan sisään rakennettuja ja riippumattomia ihmisen toiminnasta. Sellaisia tapahtuu, vaikka ihminen ei tekisi mitään. Toiseksi on ihmisen toiminnasta johtuvaa luonnon tasapainon järkkymistä. Kolmanneksi on

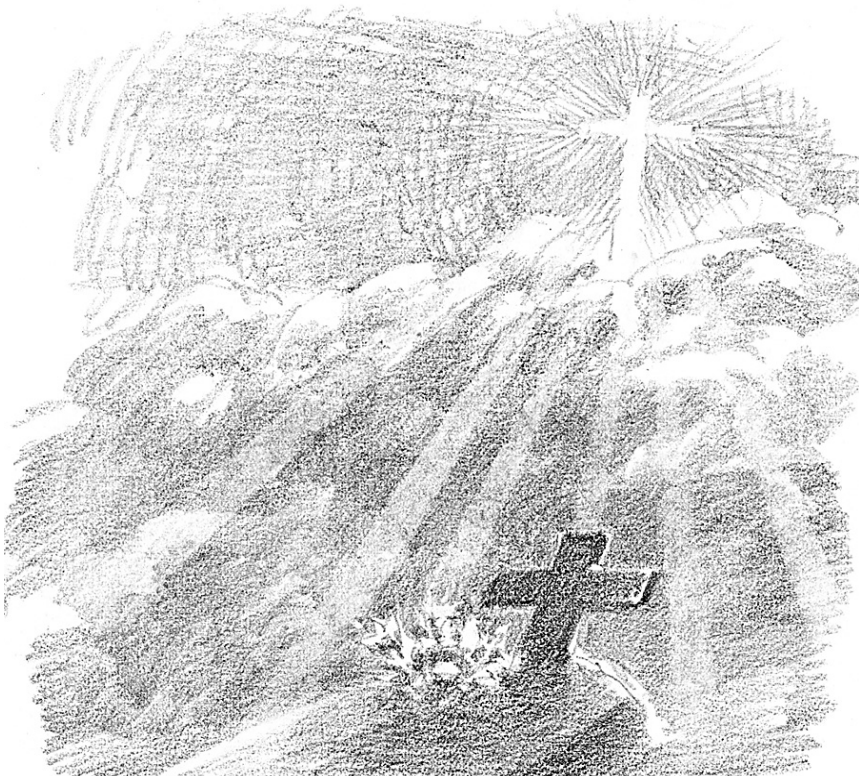
sekä suuria katastrofeja että muita tapahtumia, joita Jumala antaa rangaistuksina ihmisen epäuskosta, vääristä opeista ja pahuudesta.

Apostoli Paavali sanoo luomakunnan huokaavan, koska se on alistettu katoavaisuuden alle. Koko luomakunta, sekä eloton että elollinen, on muutoksen, vanhenemisen ja katoavaisuuden lain alainen. Näistä asioista Pyhä Raamattu antaa meille selkeän ilmoituksen, jolla on oma sanomansa ja tarkoituksensa.

Raamattu kertoo monin paikoin siitä, että maailma on muutoksen alainen. Asia on ollut tunnettu sekä Vanhan että Uuden liiton uskoville. Paavali kirjoittaa: "Tämän maailman muoto on katoamassa" (1 Kor. 7:31). Tässä "maailma" ei ole vain Maa tai ihmiset, vaan kaikki ajallinen avaruukseineen päivineen, tulevan, iankaikkisen vastakohtana. Sen "muoto" ei ole vain ulkonäkö, vaan sisäinen rakenne, olemus. Profeetta Jesaja julistaa: "Taivaat katoavat kuin savu, ja maa hajoaa kuin vaate" (Jes. 51:6). Hebrealaiskirjeestä luemme: "Sinä, Herra, olet alussa maan perustanut, ja taivaat ovat sinun kättesi tekoja; ne katoavat, mutta sinä pysyt, ja ne vanhenevat kaikki niin kuin vaate, ja niin kuin vaipan sinä ne käärit, niin kuin vaatteen, ja ne muuttuvat; mutta sinä olet sama, eivätkä sinun vuotesi lopu" (Hebr. 1:10–12; ks. myös Ps. 102:27). "Silloin hänen äänensä järkytti maata, mutta nyt hän on luvannut sanoen: 'Vielä kerran minä liikutan maan, jopa taivaankin.' Mutta tuo 'vielä kerran'

osoittaa, että ne, mitkä järkkyvät, koska ovat luotuja, tulevat muuttumaan, että ne, jotka eivät järky, pysyisivät." (Hebr. 12:26–27.) Apostoli Pietari muistuttaa: "Mutta Herran päivä on tuleva niin kuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat. Kun siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalaisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemista, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulaavat!" (2 Piet. 3:10–12.)

Raamattu puhuu muuttumisesta, hajoamisesta ja palamisesta. Se tahtoo kiinnittää mieleemme siihen, mikä pysyy, ja irrottaa mielemme siitä, mitä emme saa omanamme pitää. Apostoli Paavali sanoo: "Mutta sen minä sanon, veljet: aika on lyhyt; olkoot tästedes nekin, joilla on vaimot, niin kuin ei heillä niitä olisikaan, ja ne, jotka itkevät, niin kuin eivät itkisi, ja ne, jotka iloitsevat, niin kuin eivät iloitsisi, ja ne, jotka ostavat, niin kuin eivät saisi omanansa pitää, ja ne, jotka tätä maailmaa hyödyksensä käyttävät, niin kuin eivät sitä käyttäisi." (1 Kor. 7:29–31.) Tämä sana ei anna lupaa lyödä laimin velvollisuuksia – kaukana siitä! – vaan apostoli tahtoo meidän olevan tietoisia siitä, että ajalliset asiat – jopa purkamatonta avioliittoa myöten – ovat lyhytaikaisia. Niistä on aikanaan luovuttava.

Toiseksi Raamattu kiinnittää huomiomme siihen, että Jumalan lapset ovat tässä valtavassa muutoksessa turvassa. Psalminkirjoittaja sanoo näistä puhuessaan: Herra, "sinun palvelijasi lapset saavat asua turvassa, ja heidän jälkeläisensä pysyvät sinun edessäsi" (Ps. 102:29). Herraan luottavilla on turva tässä elämässä ja viimeisenä päivänä. Kristuksen tulo tuomiolle on uskoville odotuksen aihe. Tekstimme sanoo: "Me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme, odottaen lapseksi ottamista, meidän ruumiimme lu-

nastusta." Saamme nousta silloin kirkastettuina uuteen elämään, Kristuksen Seurakunnan iankaikkiseen hääjuhlaan. Uskovalla ei ole mitään pelättävää.

Kolmanneksi Raamattu käyttää maailmaa kohtaavaa tulenpaisumusta kehotuksena pyhitykseen. Apostoli Pietari sanoo: "Kun siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa, teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän tulemistä."

Aikamme pyrkii leimaamaan kaiken hyvän vanhanaikaiseksi.

Sillä perusteella se irrottautuu Jumalan sanan oikeasta opista ja jumalisesta vaelluksesta. Aikamme ei tajua tai ei halua eikä voi tajuta, että vain se on uutta, minkä Jumalan uudeksiluova sana on uudistanut, ja että vain se pysyy. Siinä hetkessä, kun Kristus ilmestyy, arvot kääntyvät maailman silmissä ylösalaisin – mutta armonaikaa ei enää ole.

Huokauksen päättyminen

Luomakunta sellaisena, kuin me sen näemme, ei tule säilymään. Se ei ainoastaan koe loppua kohden lisää muutoksia, vaan Jumala luo uudet taivaat ja uuden maan. Tämä maailma palaa, ei vain pinnalta, vaan se kokee hyvin perusteellisen muutoksen kaikilta rakenteoiltaan. Tätä odottaessaan se on kuin synnytystuskissa. Kaikki ei häviä olemattomiin, vaan tilalle Jumala luo uuden luomakunnan, hengellisen maailman. Onhan näet ylösnousemusruumis sama ruumis, mikä meillä nyt on, mutta olemukseltaan erilainen. Tässä uudistumisessa on luomakunnan toivo.

Tekstistämme ei voi tehdä sitä johtopäätöstä, että eläimillä tai kasveilla olisi sielu ja että ne pelastuisivat taivaaseen. Tiedämme, että uusi maailma on hengellinen, mutta muuten meiltä jää pimeään, millainen uusi maailma on ja mitä kaikkea taivaassa on. Emme tiedä, onko siellä jossakin uudessa muodossa kasveja ja eläimiä. Siellä kaikki on täysin uutta. Sen tiedäm-

me, että luomakunnan huokaus päättyy ja siinä olevat kärsimykset ja vanheneminen loppuvat. Luomakunnan uusi tila on Jumalan lasten kirkkauden vapaus.

Jumalan lasten suhteen tekstimme kuitenkin ilmoittaa jotakin hyvin spesifistä, erityistä ja täsmällistä. Heidän osansa on Jumalan lapseus, ruumiin lunastaminen, kirkkaus ja vapaus. Nyt uskovilla on Hengen esikoislahja. Olemme vesipesossa sanan kautta Hengestä syntyneitä, kuten apostoli sanoo: "Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut" (2 Kor. 5:17). Tälle tulee vielä jatkoa, kun ylösnousemuksessa siirrymme kirkkauden valtakuntaan ja koko olemuksemme ruumiinemme ja sieluinemme on hengellinen. Siinä tilassa kaikki on uutta.

Jo nyt Herra Kristus on kirkkautensa valtaistuimella ja synnyttää itselleen uudestisyntymisessä kansan, jonka kirkkaus on tuleva ilmi viimeisenä päivänä. Apostoli Johannes riemuitsee ja sanoo: "Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on. Ja jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin hän on puhdas." (1 Joh. 3:2–3.)

*Markku Särelä,
v. 2008*

Meidän tähtemme

Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Jes. 53:5

Yllä olevien sanojen kirjoittaja on profeetta Jesaja. Noin 700 vuotta ennen Jeesuksen ristiinnaulitsemista hän kuvasi Vapahtajamme kärsimyksen ja kuoleman ja selitti niiden merkityksen.

Sana 'meidän' on usein toistuva ja merkityksellinen sana tässä Raamatun kohdassa. Tahdomme tähän sanaan nyt kiinnittää huomionsi. Sanassa on meille sekä lakia että evankeliumia.

Sana 'meidän' lain sanana

Profeetta erityisesti korostaa sanaa «meidän» ensinnäkin sen tähden, että kun on kysymys synnistä, me ihmiset olemme niin hitaita ajattelemaan omia syntejämme. Helpommin huomaamme muiden synnit. Puhe epäjumalan palvelemisesta tuo mieleemme Intiassa ja Japanissa olevat kivipatsaat ja ne ihmiset, jotka niiden edessä kumartavat. Emme ajattele sitä, että me itse usein teemme epäjumalan rahastamme, omaisistamme ja ystävistämme, työstämme, maallisesta kirjallisuudesta jne.

antamalla näille asioille ensimmäisen sijan sydämessämme. Näin tapahtuu, kun pidämme näitä asioita tärkeämpinä kuin Jumalan sanaa ja sakramenteja. Ja silloinhan ne ovat meille tärkeämpiä, kun annamme niiden olla esteenä kirkossa käymiselle ja Sanan tutkimiselle. Kun on puhe varastamisesta, ajattelemmepankkirosvoja, kavaltajia ja vankiloissa olevia. Meille ei tule mieleenkään, että itse varastamme työnantajaltamme, kun työaikana tuhlaamme aikaa, varastamme Jumalalta, kun hänen valtakuntansa työn tukemiseksi annamme liiasamme emmekä uhraa hänelle sitä mukaa kuin hän meitä siunaa, ja kun emme käytä häneltä saamiamme kykyjä hänen palvelukseensa. Kun on kysymys rakkaudettomuudesta ja sopeutumattomuudesta, näemme vian aina toisessa. Ajattelemmep: Itse olen toiminut rehellisesti, olen yrittänyt elää sovussa kaikkien kanssa, minussa ei ole syytä. Syy on hänessä.

Mutta kuulkaamme. Profeetta ei sano: Hän on haavoitettu heidän rikkomustensa tähden, hän on runneltu heidän pahain tekojensa tähden. Hän käyttää sanaa 'meidän'. Jeesus kärsi pilkkaa ja pahoinpitelyä juuri meidän tähtemme. Naulat lävistivät hänen kätensä ja jalkansa ja hän joutui Jumalan hylkäämäksi sen tähden, että me olemme olleet

pahoja. Se turha sana, joka lähti huuliltamme; se itserakkaus, joka sai aikaan sen, että laiminlöimme velvollisuutemme lähimmäistämme kohtaan; se kateus joka aiheutti meissä katkeruutta ja ilkeyttä ja johti pahoihin tekoihin — näiden meidän syntiemme tähden Jeesus kärsi ja kuoli. Sillä juuri näillä synneillämme, jotka lähtevät turmeluneesta sydämeistämme, olemme ansainneet Jumalan iankaikkisen vihan ja rangaistuksen. Ja Jeesus kärsi ja kuoli pelastaakseen meidät tästä rangaistuksesta. Ei mikään muu olisi voinut meitä pelastaa. Jumalan laki täytyi tulla täytetyksi viimeistä piirtoa myöten, syntiemme rangaistus täytyi tulla täydellisesti kärsityksi. Ei oikeudenmukainen Jumala olisi muuten voinut antaa syntiämme anteeksi.

Sattuvasti Luther sanoo: ”Syvälle piirtäös sydämeesi ja ällös vähääkkään epäile sitä, että juuri sinä noin rääkkäät Kristusta. Syntisi varmasti sen tekivät. ... Nähdessäsi siis Kristuksen naulojen lävistävän hänen kätensä, usko että ne ovat sinun tekosi, nähdessäsi hänen orjantappurakruununsa usko, että se on sinun pahat ajatuksesi. ... Huomaa! Kun yksi naula tuskia tuottaen lävistää Kristuksen käden tai jalan, pitäisi sinun iankaikkisesti kärsimän samanlaista, jopa paljon pahemmista nauloista. Niin todella käypikin niille, jotka kohdallansa antavat Kristuksen kärsimyksen hukkaan mennä, sillä tämä ankara kuvastin, Kristus, ei ole valhetteleva eikä leikkiä laskeva. Minkä hän ennalta sanoo, on toteen käyvä vastustamattomasti!”

Sana ’meidän’ evankeliumin sanana

Profeetta on halunnut vakuuttaa meitä siitä, että me synneillämme saimme aikaan Jeesuksen kärsimyksen ja kuoleman. Mutta hän on tehnyt näin ainoastaan sen tähden, että me näkisimme Jeesuksessa myös oman Vapahtajamme synnistä, uskoisimme, että hän on todella kantanut kaiken sen sairauden ja päällensä sälyttänyt kaiken sen kivun, joka meidän kurjien syntisten olisi pitänyt kärsiä ja kantaa. Sillä ei se meitä vielä auta, että uskomme synneillämme saaneemme aikaan Jeesuksen kärsimyksen. Se vasta auttaa, kun me uskomme, että hän kärsimyksellään ja kuolemaltaan sovitti juuri meidän syntimme ja ansaitsi anteeksiantamuksen ja taivaan. Tällaista uskoa profeetta tahtoo meissä saada aikaan ja vahvistaa näiden sanojen kautta.

Hän sanoo: ”Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi ja hänen haavainsa kautta olemme paratut.” Meidän rangaistuksemme oli Jeesuksen päällä. Jos hän on kerran sen kärsinyt, ei meidän tarvitse sitä kärsiä. Turhaa on kuoleman pelko. Ei meitä kuoleman jälkeen odota rangaistus vaan iankaikkinen elämä. Ja huomattaamme, profeetta ei sano, että vain määrättyjen syntiemme rangaistus on kärsitty. Ei, hän vain sanoo: ”Rangaistus oli hänen päällensä”. Kaikkien syntiemme rangaistus — niidenkin, jotka teimme täysin tietoisina siitä, että siten rikomme Jumalan tahtoa vastaan, myös niiden syntien, joista emme ole voineet kenellekään puhua,

nuoruudessaamme tehtyjen syntien — kaikkien syntiemme rangaistus oli hänen päällensä ja hän täydellisesti kärsi tämän rangaistuksen meidän edestämme. Tämä merkitsi hänelle sitä, että hän joutui huutamaan: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit!” Mutta iankaikkisen rangaistuksemme tuli kärsityksi. Ei mitään rangaistusta jäänyt kärsimättä. Hänen sanansa ristillä, ”se on täytetty”, ovat todistus siitä, ettei työ jäänyt keskeneräiseksi.

Profeetta sanoo: ”Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi.” Tämä ei tarkoita mitään muuta kuin sitä, että Jumalamme on leppynyt ja on sydämessään antanut meidän ja koko maailman synnit anteeksi Poikansa tähden.

Me saamme nauttia rauhaa, sydämen, sielun ja omantunnon rauhaa. Ei tarvitse pelätä, että joudumme kadotukseen. Ei tarvitse kysyä: Miten voin ansaita Jumalan suosiota? Ei tarvitse kauhistua lain ja omantunnon syytöksiä edessä. Rangaistuksemme on kärsitty, laki on täytetty puolestamme. Saamme nauttia rauhaa. Jos jollakin on jotakin sanottavaa synneistämme, heidän on puhuttava Vapahtajallemme, joka kantoi ne Golgatalle ja kärsi niiden rangaistuksen.

Profeetta sanoo myös: ”Ja hänen haavainsa kautta olemme paratut”. Jokainen ihminen on luonnostaan sairas. Toisin sanoen hän ei ole siinä kunnossa, että hän kelpaisi taivaaseen. Synti on tämän sairauden aiheuttanut. Mutta Jeesuksen haavojen kautta syntinen tulee terveeksi. Se veri, joka näistä haavoista virtasi, puhdistaa näet kaikesta synnistä. Joka ikinä uskon ja kasteen kautta tulee tällä verellä vihmotuksi, hän on terve Jumalan silmissä. Hän on saanut omakseen sen täydellisen vanhurskauden puvun, jonka Jeesus hankki hänelle ja koko maailmalle. Hän on saanut omaksensa taivaan. Ainoastaan se, joka epäuskossa hylkää Jeesuksen jää sairaaksi, ja joutuu kärsimään iankaikkisen kuoleman.

Autuas olet, ystävä, kun uskot, että Jeesus on sinunkin syntiesi rangaistuksen kärsinyt ja näin sovittanut sinutkin Jumalan kanssa. Ja miksi et tätä uskoisi, kun kerran Jumala itse profeettansa kautta vakuuttaa, että asia näin on.

*Rupert Efraimson
Sovituksen Sana*

Loukkaamisesta ja loukkaantumisesta

Jumalan hyvä tahto on, että kristityt vaeltavat keskinäisessä rakkaudessa puolin ja toisin. Hän ei halua riitaa eikä epäsopua. Me ihmiset olemme kovin erilaisia suhteessamme toisiimme. Toiset ovat herkkähipiäisempiä kuin toiset. Kuitenkin Jumala on ilmaissut tahdokseen, ettemme saa pitää yllä loukkaantumistamme yli yön emmekä antaa auringon laskea vihamme yli, vaan että kiiruhdamme sydämessämme antamaan anteeksi mieluihin heti. Jos sen sijaan pidämme sydämessämme loukkaantuneisuuden tunnetta, teemme syntiä. Tätä eivät kaikki käsitä. Monet ajattelevat, että heillä olisi oikeus loukkaantua, jos lähimmäisemme on arvioinut häntä väärin perustein tai puheillaan loukannut häntä. He eivät käsitä, että he tekevät syntiä tällaisella suhtautumisellaan.

Meidän ei toki tule pyrkiä loukkaamaan ketään tahallamme. On kuitenkin olemassa asioita, joista meidän täytyy puhua emmekä saa vaieta niistä siitä pelosta, että asianomainen loukkaantuu. Meidän tulee itsekin kestää kritiikkiä ja ojentamista, jos sitä tarvitsemme. Vanhat kristityt sanoivat: "Joka ei pahene, ei paranekaan." Oikea kritiikki tulee jokaisen ottaa vastaan ja muuttaa mielensä.

Olemme erehtyviä ihmisiä ja paljossa puutteellisia. Jos käsitämme tämän itseämme koskien, voimme ymmärtää sitä myös toisten suhteen. Daavid rukoilee: "Erehdykset kuka ymmärtää? Anna anteeksi salaiset syntini." (Ps. 19:17) Hän myös sanoo: "Jos sinä, HERRA, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää?" Tämä koskee meitä kaikkia. Emme saa siis ojentaa erehtyvää asettumalla hänen yläpuolelleen, vaan meidän tulee tehdä se veljenä, jolla on myös turmeltunut liha. Jos Jumala on meidät varjellut oikealla tiellä, kiitos siitä kuuluu yksin hänelle.

Markku Särelä

Väärän opin vaarallisuus ja oikean opin siunaus

Väärän opin vaarallisuus

Väärä oppi on aina vaarallista. Sillä on näet oma tapansa edetä.

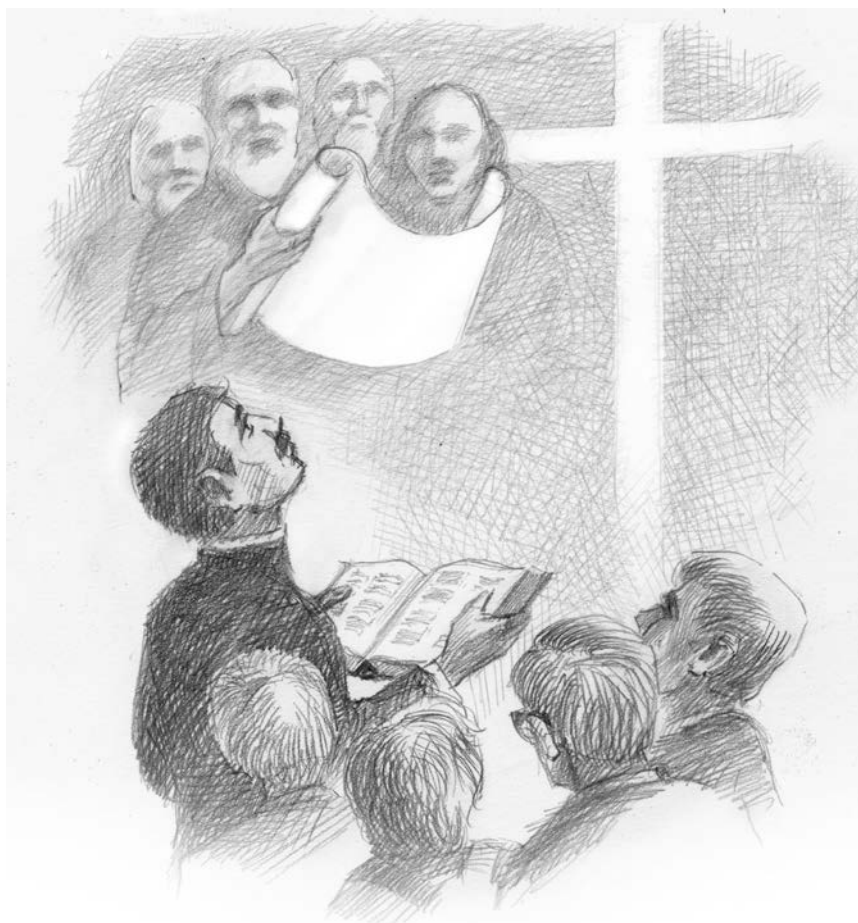
Ensiksi väärä oppi voi esiintyä oikean opin rinnalla. Ne, jotka sitä opettavat, haluavat antaa sen kuvan, että he ovat vain toisia, yksinkertaisempia opettajia viisaampia ja syvällisempiä. Heistä kaikki kuitenkin olisivat samalla kannalla eikä mistään olennaisista opillisista eroista olisi kysymys. Näin väärät opettajat pääsevät alkuunsa opetuksessaan ja totuttavat kuulijansa opetustapaansa ja salakavalasti vieroittavat heidät selvästä Raamatun opista. Kristus, meidän tähtemme ristiinnaulittu Vapahtaja, ei pysy yksin uskomme kohteena, vaan sille paikalle tulee jotakin vierasta, jotakin inhimillistä. Väärät opettajat pukeutuvat lammasturkkeihin ja peittävät suden olemuksensa. Jos he ovat rakkaita ystäviämme tai sukulaisiamme samassa kirkossa, meidän on vaikeata tunnistaa heidän väärää olemustansa. Siksi Pyhä Raamattu varoittaa: "Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä, ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat,

vetääkseen opetuslapset mukaansa. Valvokaa sen tähden..." (Apt. 20:29–31.) Kaikkein vaarallisimpia ovat ne, jotka nousevat omasta keskuudesta ja ovat erioppisia ja erihenkisiä, mutta jotka taitavasti peittävät sen.

Toinen vaihe väärän opin tunkeutumisessa on se, että sen opettajat haluavat saada vapauden opettaa haluamallaan tavalla niin, ettei heidän opetustapansa olisi kielletty. He voivat katsoa, että heillä ei ole eri oppi, heillä on vain eri korostus tai he käyttävät erilaisia sanoja, mutta tarkoittavat samaa ja ilmaisevat asiat paremmin kuin siihen asti on tehty.

Viimeinen vaihe – erilaisia välivaiheita voi olla useitakin – on se, että he haluavat väärälle opilleen yksinvaltaisen aseman eivätkä siedä niitä, jotka oikein opettavat. Näin tapahtui mm. silloin, kun paavikirkko kirosi kaikki ne, jotka opettavat oikein vanhurskauttamisesta eli siitä, että ihminen pelastuu yksin uskosta ilman lain tekoja.

Pyhässä Raamatussa on suuri joukko kohtia, jotka kieltävät väärän opin, ja jotka varoittavat väärästä opettajista. On monia kohtia, jotka käskvät karttamaan niitä,

jotka väärää oppia opettavat, ja eroamaan heistä. Nykyinen ns. ekumeeninen liike, joka pyrkii kirkkojen väliseen yhteyteen ilman oikean evankeliumin tunte- mista ja todellista opin yhteyttä, on itse asiassa niin toimiessaan ikään kuin poistanut Raamatusta nämä käskyt, kiellot ja varoituk- set. Mutta Vapahtajamme, hyvä Paimen, antaa jokaiselle uskoval-

leen oikeuden Pyhän Raamatun nojalla arvioida kaikkea opetusta, seurata oikeaa oppia ja karttaa väärää. Hän näet sanoo toisaalta: "Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua" (Joh. 10:27), ja toisaalta: "Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä" (Joh. 10:5).

Oikean opin siunaus

Lopuksi haluamme vielä lyhyesti kiinnittää huomiomme oikean opin siunauksellisuuteen.

Oikea oppi ei ole mitään muuta kuin oikea Jumalan sana. Oikea oppi ei ole lakipykälää tai vaikeasti opittavia formulointeja. Oikea oppi on Jumalan sanassaan antama ilmoitus siitä, mitä pelastuksemme evankeliumi on ja mitä kaikkea se sisältää. Se on tie, jota kuljemme iankaikkiseen elämään. Apostoli Paavali lausuu siitä: "Mutta sen minä sinulle tunnustan, että minä sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sanovat, niin palvelen isieni Jumalaa, että minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa" (Apt. 24:14).

Oikean opin siunaus on siinä, että se säilyttää meille pyhän evankeliumin terveenä, lohdullisena ja pelastavana. Se julistaa meille Kristusta ainoana tienä taivaaseen ja antaa meille pelastusvarmuuden. Se varjelee meitä joutumasta pois Kristuksesta. Se estää meitä astumasta pois taivaan tieltä kadotuksen lavealle tielle. Se ruokkii sieluamme. Se antaa omantunnon rauhan ja säilyttää autuuden ilon. Oikean opin siunaus on Jumalan sanan antamaa siunausta.

Olkoon siis meille rakas Jumalan sana, rakas Vapahtajamme Kristus, rakas keskinäinen uskon yhteys, rakkaita kaikki ne, jotka us-

kovat kuten mekin Jumalan pyhän sanan mukaan.

Kammoamme vääriä tekoja, vaikka välistä saatamme pahastikin langeta. Kuitenkin, Jumalan kiitos, on olemassa ilosanoma, pyhä evankeliumi, jonka varassa syntinen saa langenneen Daavidin tai kieltäjä Pietarin tavoin palata Jumalansa tykö ja uskoa syntinsä anteeksiantetuiksi. Mutta miten voi palata se, joka on menettänyt evankeliumin ja joutunut kiusaajan viettelemäksi pois Jumalan sanasta ja Kristuksen armosta? Ei mitenkään, ellei hän Jumalan armosta löydä uudestaan evankeliumia. Ja jos evankeliumi on hämärretty tai suorastaan pimenetty kokonaisten seurakuntien ja kirkkokuntien opetuksessa, silloin on tavattoman vaikeata päästä oikeaan uskon ymmärrykseen, kuten muistamme uskonpuhdistaja Martti Lutherin taisteluista. Turhaan ei Pyhä Raamattu varoita: "...ettette lankeaisi pois omalta lujalta pohjaltanne" (2 Piet. 3:17).

On suuri ero elämän ja opin välillä. Oppi on Jumalan, mutta elämä on meidän. Jumalan sanan puhdas oppi tuo valon ja lohdun meidän kurjaan ja synninalaiseen elämäämme. Säilyttäkäämme oppi puhtaana ja toimikaamme kirkollisessa yhteydessä niiden kanssa, joilla on sama puhdas luterilainen oppi.

*Markku Särelä
Toukokuussa 2002
Ukrainan ev.lut. kirkossa.*

Liejuisesta kuopasta kestäväälle kalliolle

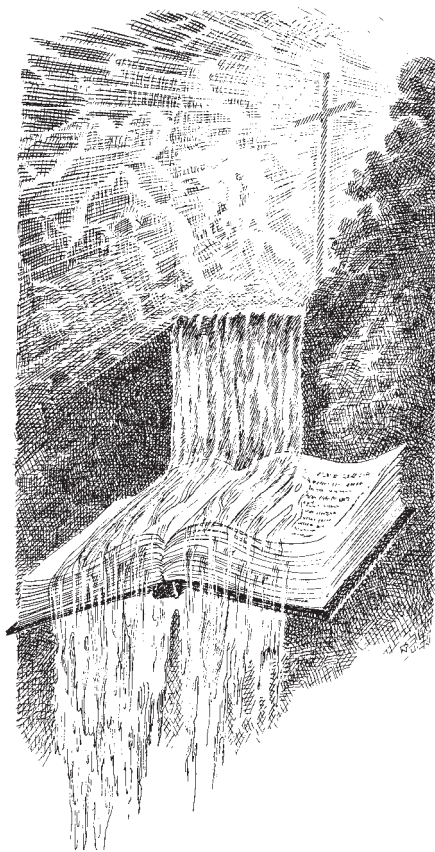
"Daavidin psalmi. Hartaasti minä odotin HERRAA, ja hän kumartui puoleeni ja kuuli huutoni. Hän nosti minut ylös turmion kuopasta, lokaisesta liejusta, ja asetti jalkani kalliolle, hän vahvisti askeleeni. Hän antoi suuhuni uuden virren, kiitoslaulun Jumalallemme. Sen näkevät monet ja pelkäävät ja turvaavat HERRAan." Ps. 40:1–4.

Ihminen voi joutua sellaiseen elämäntilanteeseen, jossa hän ei löydä lujaa pohjaa jalkojensa alle, vaan tuntee vain vajoavansa yhä syvemmälle ja syvemmälle suuhun asti tunkeutuvassa liejussa. Hän tarvitsee apua. Psalmimme kertoo Daavidin olleen sellaisessa tilanteessa. Jotakin samankaltaista on tapahtumassa meillekin. Kiusaaja on viemässä meiltä kirkon, jossa olemme tottuneet kuulemaan puhdasta Jumalan sanaa ja saamaan sielunravintomme. Tässä kiusaaja käyttää hyväkseen ihmisten heikkoutta, ymmärtämättömyyttä ja tilannetajun puutetta. On heräämisen aika! Kiusaaja on vienyt meiltä monta sananjulistajaa, jotka eivät olleet juurtuneet Jumalan sanaan. Sanomme sydämissämme: Herra armahda heitä, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.

Kun näin rukoilemme heidän edestään, emme tietenkään saa asettua heidän kannalleen siinä, missä he ovat väärässä. Tämä kiu-

saus on lähellä. Vanha ihmisemme on mestari keksimään kaikenlaista. Nyt on otettava kiinni Jumalan sanan lujasta pohjasta ja asetettava sille jalkamme, vastoin kaikkia inhimillisiä verukkeita. Tarvitsemme Herran avun. Daavid lausuu tekstissämme: "Herra nosti minut ylös turmion kuopasta, lokaisesta liejusta, ja asetti jalkani kalliolle, hän vahvisti askeleeni." Herra yksin voi tämän tehdä, ei inhimillinen järkeily eikä ihmisen voima. Kun saamme varmuuden siitä, mitä Jumalan sana sanoo ja kun uskomme ja toimimme sen mukaan, olemme kalliopohjalla. Meidän tulee kohdistaa lain ankara tuomio itseemme. Ja meidän tulee omistaa evankeliumin suloinen lohdutus uskolla. Se on kaiken perusta. Muuten emme pääse lujalle pohjalle. Ja kun toimimme seurakuntana, koko seurakunnan täytyy saada sama pohja. Muuten toimintamme seurakuntana on kuin liejussa oloa.

Jumalan sanassa on esimerkkejä niistä, jotka eivät olleet Herralle otollisia ja sen tähden Herra poisti heidät taistelevista joukoista. Kun minut oli kutsuttu ja vihitty pyhään saarnavirkaan eräs evankelinen kansankirkollinen pastori halusi rohkaista minua ja lähetti tervehdyksenä raamatunkohdan 1 Sam. 14:6: Se kuuluu: "Ei mikään estä HERRAA antamasta voittoa harvojen kautta yhtä hyvin kuin monien."

Ehkäpä joku on tullut voitetuksi Herralle minunkin vajavaisen toimintani kautta. Kyseinen pastori ei kuitenkaan itse liittynyt taisteluun mukaan.

Astun kohta Herrani eteen tekemään tilin. Astun hänen eteensä hänen armollisuutensa suojassa. Siihen saan vedota. Saan kiittää häntä siitä, että hän on asettanut jalkani kalliolle, lujalle perustalle ja vahvistanut askeleeni. Kaikesta kuuluu kiitos hänelle. "Hän antoi suuhuni uuden virren, kiitoslaulun

Jumalallemme," sanoo tekstimme. Se virsi, jota Kristuksen seurakunta veisaa, on virsi Jumalan armollisista teoista meitä kurjia syntisiä kohtaan. Se on virsi siitä, että hän on nostanut meidät liejussa räpiköimästä. Se virsi sisältää vielä kiitoksen kiitosvirrestäkin, siitä kiitollisesta mielenvireestä, joka nyt asuu sydämissämme. Kiitosvirsi on Jumalan antama, ei meidän sepittämämme. Olethan sinäkin kalliopohjalla? Tunnetthan lain ankaruuden? Olethan päässyt lain alta Jumalan lasten ihanaan vapautteen ja saanut sydämeesi kiitollisen mielenvireen?

Kiitosvirteen kuuluu säkeistö myös toimintahalukkuudesta Kristuksen asian hyväksi ja sielujen parhaaksi. Mikään ei ole niin rakasta uskon hedelmien puolesta Jumalan armolapselle kuin saada kirkastaa Kristuksen nimeä kadotusta kohti kulkevalle ihmiselle ja pelastaa hänet sinne joutumasta. Ja mikä ilo syntyykään siitä, kun armo kirkastuu lähimmäisellemme ja hänkin pääsee ylös liejusta lujalle pohjalle.

Daavid sanoo tekstissämme: "Hartaasti minä odotin HERRAa, ja hän kumartui puoleeni ja kuuli huutoni." Kysymme: Miksi niin moni on epäuskoinen? Joudumme tähän vastaamaan: Koska hänellä ei ole tarvetta uskoa. Hänellä ei ole ymmärrystä siitä, että hän on liejuisessa kuopassa. Hänellä on vielä suuret luulot itsestään. Hän luulee selviytyvänsä ilman Jumalaa ja ilman Vapahtajaa. Häneltä puut-

tuu synnintunto. Hän ei ole sallinut Jumalan pyhän lain puhua itselleen sen täydessä ankaruudessa.

Onko meillä synnintunto? Sikkö meiltä puuttuu niin paljon hengellistä? Senkö vuoksi sydämemme on kylmä eikä siinä ole rakkautta lähimmäisiimme eikä Jumalan sanaan? Vai onko niin, että syntimme tosin tunnemme, mutta emme kyllin selvästi ja syvästi, niin että yritämme itse ponnistella itsemme irti vajottavasta liejuisesta kuopasta? Omilla ponnisteluillamme emme tule onnistumaan, vaan me tarvitsemme Vapahtajan armon, hänen voimakkaan kätensä, joka tarttuu meihin ja nostaa meidät ylös kuopasta. Hänellä on voimaa, sillä hän on tosi Jumala eikä hänen kätensä ole lyhyt auttamaan.

On sellaisia opettajia, jotka sanovat, että ihminen voi itse valita, kääntyykö ja uskoko hän, vai ei. Heidän mielestään ihmisellä olisi tämä valta. Sitä ei kuitenkaan ihmisellä ole. Ihminen tosin pystyy hylkäämään armon, mutta ei valitsemaan. Ihmisellä ei ole vapaata ratkaisovaltaa. Uskonpuhdistaja Martti Luther tekee tämän selväksi kirjassaan Sidottu ratkaisulta. Erityisesti uudestikastajalahkot ovat tässä kohden harhassa, samoin myös eräät kansankirkolliset suuntaliikkeet. Kansankirkko sallii sisällään nämä suuntaliikkeet eikä toimi niiden poistamiseksi. Näitä kaikkia täytyy varoa. Ne näyttävät hengellisiltä, mutta niistä puuttuu armon voima tai armo on ihmisen omien tekojen takana tai niillä on myös muita harhoja.

Elämme mielenkiintoista aikaa. Miten Jumala auttaa meidät tästä tilanteesta? Jumalalla on siihen yksin vastaus. Voimme myös kysyä: Ovatko aivan viimeiset päivät jo käsillä ja onko Kristuksen tulemus aivan oven edessä? Emme tiedä vastausta. Mutta Kristus sanoo: "Valvokaa siis, sillä ette tiedä päivää ettekä hetkeä." (Matt. 25:13) Viimeisen päivän merkit ovat tihentävästi täyttyneet ja jatkuvasti täyttyvät. On tarpeen aina muistuttaa meitä tämän maailman lopun lähenemisestä ja lopun vääjäämättömästä tulosta.

Hemminki Maskulainen kirjoitti jo yli 400 vuotta sitten:

*On Kristuksen tulemus arvaamaton,
Myös kohta voi aueta hauta.*

*Ja niin armonaikamme loppunut on,
Voi sitten ei parannus auta
Oi Herra, armahda meitä!*

Hän muistutti:

*Ei teoilla autuutta ansaita voi,
Maailmasta tyhjää me saamme*

*Mutta hän myös lohdutti:
Mut Kristus, hän armon ja elämän toi,
Siis hänehen turvautukaamme.*

Oi Herra, armahda meitä!

(Virsi 152:1,3)

Kristitylle Kristuksen tuleminen on lohdullinen asia. Silloin hänen sydämensä harras toive täyttyy ja hän saa astua taivaan rauhaan ja iloon. Odotammehan mekin häntä ilolla? Aamen.

Markku Särelä 26.1.2021

Herraa lähellä

Olen nyt asustellut muutamaa otteeseen Suomen ulkopuolella, kaukana melkein kaikesta tutusta ja turvallisesta. Perhe ja ystävät, paikat ja ruoat, totut tavat hoitaa asiat ja luotto pärjäämiseen; kaikki tämä tuhansien kilometrien päässä. Yksi suurimpia haasteita minulle on kuitenkin ollut olla fyysisesti kaukana kotikirkosta ja monista sen tarjoamista mahdollisuuksista osallistua yhteiseen toimintaan ja olla lähellä sielunsiskoja ja -veljiä.

Kuinka olenkaan näiden vuosien aikana kaivannut leireille osallistumista! Yhteistä olemista, Sanan kuulemista, yhteishenkeä ja sitä lämpöä joka kirkkomme jäsenistä hohkaa toisiaan kohtaan. Leirien lisäksi kaipaen välillä kovasti ihan vain uskonsisarien lähellä olemista ja spontaania keskustelua uskon asioihin liittyen. Suomessa se oli jotenkin itsestään selvää, mutta ulkomailla asuessa olen huomannut, että sitä pitää tarkoituksella hakea. Löytäessäni joitakin kristittyjen piirejä olen toki ollut erittäin iloinen, mutta en ole kertaakaan saanut samaa hengellistä ravintoa, mitä kotikirkossa saan. Jossakin ylistetään Herraa upeasti, mutta lain saarnan puuttuessa jää evankeliumin valokin vaisuksi. Toisaalla oikeaan oppiin on sekoittunut pahoja virheellisiä ajatuksia.

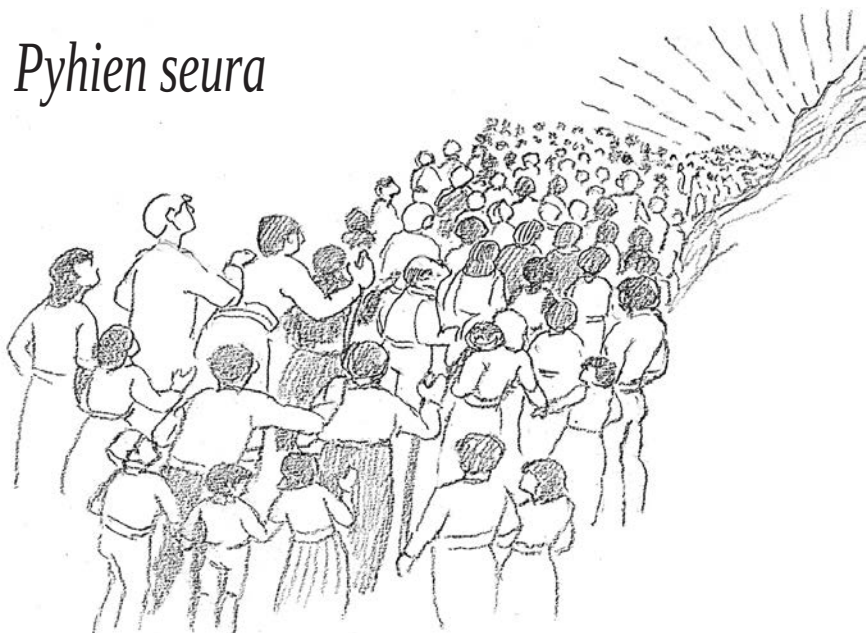
Kiitän kuitenkin Luojaan siitä, että minulla on ollut mahdollisuuksia saada myös omien pastoriene opetusta kaikesta huolimatta. Kirkon nettisivut tarjoavat luettavaa ja kuunneltavaa, ja videoyhteyksien avulla olen voinut jopa seurata oman seurakuntani jumalanpalveluksia etänä. Lisäksi hartauskirjoille ja hengellisille lauluille on tullut ihan erilainen tarve, kun arkipäivissä ei useinkaan ole tekemisissä toisten uskovien kanssa. Ja ennen kaikkea tiedän, että vaikka olen fyysisesti kaukana kirkostani ja uskonsisaristani, niin Herra on aina lähelläni. Hän on siunannut minua uskomattoman paljon ja auttanut elämässä, kun kaikki on uutta ja välillä niin vaikeaa. Kiitos ja ylistys aina Jumalalle siitä, että Hän lupauksensa mukaan pitää meistä huolen joka päivä, olimmepa missä tahansa!

*"Hän se hoitaa lastaan pientä
Antaa vaatteet, ravinnon.
Elon tiellä sylissänsä
Kantaa taivaan kotohon."*

(SK433)

Nimimerkki Sinikello

Pyhien seura

"Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä." (Ef. 2:19)

Luonnostamme me ihmiset olemme vieraita Jumalan armolle, vieraita Jeesukselle, kaukana Jumalan valtakunnasta ja taivaasta.

On kuitenkin sellainen kansa, joka ei ole vieras eikä muukalainen. Sen jäsenet ovat pyhien kansalaisia. Jumala on tehnyt heidät pyhiksi sanomattomassa armossaan Kristuksessa. Pyhä Henki on tehnyt kasteen ja uskon kautta heistä uusia luomuksia. He ovat Kristukseen uskovia, Jumalan lapsia, hänen valtakuntansa alamaisia ja taivaan perillisiä.

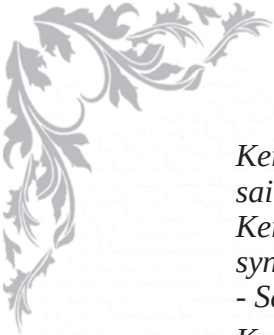
Tämä pyhien seura on matkalla taivaaseen. He ovat eri kansoista,

roduista ja mitä erilaisimmista yhteiskunnallisista asemista. Kovin erilaisia he ovat, mutta ovat yksi Kristuksessa. Monet ovat köyhiä ja tunteettomia, ovat ristinkantajia. Mutta Jumalan kansa ja siunattu kansa he ovat.

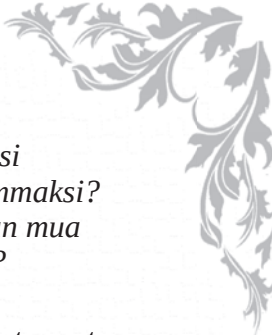
Tässä on lukemattoman suuri pyhien seura taivastiellä. On ääretön armo, että mekin saamme kuulua tähän joukkoon. Mekään emme ole enää vieraita ja muukalaisia, vaan pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, hänen silmäteränsä.

Hänelle, joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellensä ja tehnyt meidät kuningaskunnaksi, papeiksi Jumalalleen ja Isälleen, hänelle kunnia ja voima aina ja iankaikkisesti. Aamen.

Martti Luther/Voimattomalle Voimaa

Sä Jeesus vain!

*Ken minut pesi puhtahaksi
sai vuorten lunta valkeemmaksi?
Ken kulki ristinkuolemaan mua
syntisraukkaa ostamaan?
- Sä Jeesus vain!*

*Ken on mun yöstä valoon tuonut
ja sanan oppaakseni suonut?
Ja jos mä lankeen, hairahdun,
ken nostaa, tielle ohjaa mun?
- Sä Jeesus vain!*

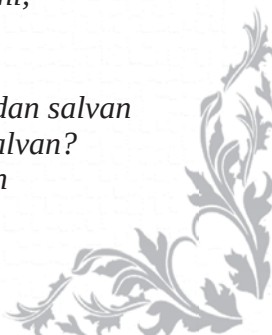
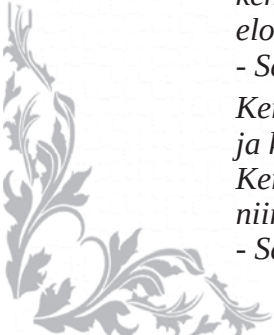
*Ken minut uuteen voimaan pukee?
Ken surun, huolten alla tukee?
Ken taisteluissa rauhan tuo
ja sydämelle riemun suo?
- Sä Jeesus vain!*

*Ken syyni synkät unhottaapi,
mua ikuisesti rakastaapi?
Ken täällä auttajani on
kun syntein vuoksi vaikeroin?
- Sä Jeesus vain!*

*Kun väsyneenä ruumis raukee,
ja haudan kolkon ovi aukee,
ken silloin kulkee kanssani,
eloksi muuttaa kuoloni?
- Sä Jeesus vain!*

*Ken vihdoin murtaa haudan salvan
ja kirkastaapi ruumiin halvan?
Ken sitten saapi kiitoksen
niin halki iäisyyksien?
- Sä Jeesus vain!*

G. A. Aho

Ojentakaa hervonneet kätenne ja rauenneet polvenne

1. paastonajan sunnuntaina, II vsk.

"Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat osallisia, silloinhan te olette äpäriä ettekö lapsia. Ja vielä: meillä oli maalliset isämme kurittajina, ja heitä kavahdimme. Emmekö paljoa enemmän olisi alamaisia henkien Isälle, että eläisimme? Sillä nuo kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten oman ymmärryksensä mukaan, mutta tämä kurittaa meitä parhaaksemme, että tulisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei sillä hetkellä tosin näytä olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta myöhemmin se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka ovat harjoitetut sen kautta. Sen tähden: Ojentakaa hervonneet kätenne ja rauenneet polvenne ja tehkää polut suoriksi jaloillenne, ettei ontuvan jalka vääntyisi, vaan ennemmin parantuisi." Hepr. 12:8–12.

Uskovilla on Isä taivaassa, joka tuntee heidän huolensa ja puhuttelee heitä ystävällisesti, vaikka hän heitä kasvattaakin ja antaa heille monenlaista kuritusta. Hän kuulee heidän rukouksensa heidän ahdistuksessaan eikä hylkää heitä heidän oman onnensa varaan. Tämän saamme uskoa. Siitä saamme pitää kiinni. Siihen saamme vedota. Eikä meillä ole ainoastaan lupa niin tehdä, vaan olemme velvollisiakin

niin tekemään. Tekstimme jopa sanoo meille ennen kuin näemme Jumalan avun tulevan: "Ojentakaa kätenne ja rauenneet polvenne." Saamme kulkea iloisin mielin kohti iankaikkista autuutta mielessämme Herran sana: "Sen tähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät ja aina innokkaat Herran työssä tietäen, että vaivannäköne ei ole turhaa Herrassa." (1 Kor. 15:58) Päivä alkaa valjeta jo ennen kuin auringon kehrä näkyy, niin myös Jumalan apu tulee meille ennen kuin sitä näemme. Ja yön pimeimpänäkin aikana meillä on Jumalan sana, josta saamme pitää kiinni. Psalmissa 119 sanotaan lohdullisesti: "Sinun sanasi on jalkojeni lamppu ja valo tielleni." (Ps. 119:105) Ensin on lupaus eli Jumalan sana, sitten tulee lupauksen täyttymys.

Jumalan kurituksella on tarkoituksensa. Tekstimme sanoo: "Tämä kurittaa meitä parhaaksemme, että tulisimme osallisiksi hänen pyhydestään." Kuritus ajaa meitä Isämme luo. Se kääntää sydämemme turvautumasta omaan itseemme ja saa meidät vetoamaan Jumalan lupauksiin. Se kasvattaa meitä uskossa ja armoon turvautumisessa. Kun meillä ei ole muuta, on kuitenkin Jumalan iankaikkinen armo, joka on uusi joka aamu. Nyt olemme

osallisia Jumalan pyhydestä uskon kautta, sitten kerran ihanassa näkemisessä taivaan autuudessa.

Tosin on niin kuin tekstimme sanoo: "Mikään kuritus ei sillä hetkellä tosin näytä olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta myöhemmin se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka ovat harjoitetut sen kautta." Jumala on ottanut meiltä pois monta paimenta ja myös monta jäsentä. Emmehan siitä voi iloita, vaan murehdimme menetyksiä. Jumala on pannut uskomme koe-tukselle ja harjaannuttaa meitä sen kautta. Hän panee meidät ikään kuin pakosta tyytymään tahtoonsa, mutta hän antaa rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut. Uskoessamme Jumalan hyvään johdatukseen parhaaksemme sydämeemme asettuu tyyni rauha ja voimme jättäytyä Jumalan tahdon varaan, mikä se kulloisessakin tilanteessa onkin. Kun pelastuksemme ei riipu meistä, vaan se rakentuu yksin Kristuksen varaan, saamme omantunnon rauhan armosta ja Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden uskon kautta Kristukseen. Koettelemukset vahvistavat uskomme, puhdistavat sitä, niin että voimme rauha omassatunnossamme odottaa kärsimyksiimme Jumalan apua ja jättäytyä sen varaan, mitä Jumala suo.

On suuri Jumalan lahja elää käsillä olevasta ja olla murehtimatta tulevasta. Meidän on varottava samalla sitä, ettemme kiirehdi asioiden edelle. Meidän tulee jättää Jumalalle aikaa toimia tahtonsa ja suunnitelmansa mukaan, ja kuitenkin toimia niin, että olemme valmiita toimintaan silloin, kun sen aika on. Jotta koettelemukset olisivat meille todellisia, Jumala usein jättää niistä pääsemisen viime hetkeen. Näin tehdessään hän myös puhdistaa seurakuntaa, jotta se olisi kykenevä käymään uskon taisteluita. Taistelut eivät näet pysähdy, vaan niitä tulee uusia, ja seurakunnan tulee olla valmis aina niitä käymään.

Kun Jumala auttaa meidät ulos pastoripulasta ja antaa meille uusia voimia, meidän tulee ottaa heidät vastaan kiitollisin ja ymmärtäväisin mielin. Olemme erilainen yhteisö kuin ympärillämme oleva kansankirkko. Poikkeamme myös herätysliikkeistä ja vapaista suunnista. Olemme luterilaiseen tunnustukseen eheästi pitäytyvä ja sen mukaan toimiva kirkko. Tunnustuksellisuutemme ilmenee ennen kaikkea opissa, mutta myös oppimme ohjaamissa toimintatavoissa.

Katsomme valoisin mielin kohti tulevaisuutta odottaessamme, mitä hyvää taivaallinen Isämme tulee meille hyvydessään antamaan.

Odotamme paitsi sananjulistajia, myös hyvää panosta virsilauluun, niin että voimme veisata kiitosta Herralle sydämemme pohjasta. "Anokaa, niin teille annetaan." (Matt. 7:7) Jumala haluaa meidän olevan hänen asiallaan. Hän myös antaa meille intoa, voimaa ja kaikinpuolista taitoa toteuttaa sitä hänen kunniaakseen.

Hän lausuu meitä rohkaisten tekstissämme: "Ojentakaa hervonneet kätenne ja rauenneet polvenne ja tehkää polut suoriksi jaloillenne, ettei ontuvan jalka vääntyisi, vaan ennemmin parantuisi."

Raskaissa koettelemuksissa kätemme helposti herpoavat eivätkä jalkamme toimi normaalisti. Mutta Jumalan sana kehottaa tekemään polkumme suoriksi jaloillemme, ettei ontuva jalka vääntyisi, vaan ennemmin parantuisi. Meidän tulee siis säilyttää oppi puhtaana ja vaeltaa suoraan rakkaudessa totuuden mukaan. Emme saa ulkokullailla, kuten Pietari kerran erehtyi tekemään. Emme saa omaksua evankeliumin vastaisia käsityksiä ja luisua pois autuuden suoralta tieltä. Kun meitä viekoitellaan siltä pois, tulee meidän sanoa uskovan Pietarin kanssa: "Herra, kenen luo menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat, ja olemme uskoneet ja ymmärtäneet, että sinä olet Jumalan Pyhä." (Joh. 6:68–69)

Kristuksella on iankaikkisen elämän sanat. Ne säilyttävät meidät totuuden tiellä ja opastavat perille iankaikkiseen autuuteen, joka on jo aivan lähellä, olemme nuoria tai vanhoja. Nyt on oikea aika kuulla

Jumalan sanaa ja kätkeä se sydämeen neitsyt Marian esimerkkiä seuraten.

Tekstistämme näemme, että Jumalan lapsilla on aina ollut murheita ja kärsimyksiä ja että ne kuuluvat taivaallisen Isän armolliseen johdatukseen. Hän antaa niitä koetellakseen meitä ja samalla vahvistaakseen uskoamme. Jos sen sijaan meillä menisi aina oikein hyvin, saisimme olla huolissamme, mutta kun hän antaa meille koetuksia, niin tiedämme, ettei Jumala ole suinkaan hylännyt meitä. Se on merkki siitä, että meillä on taivaallinen Isä, joka rakkaudessaan kurittaa meitä parhaaksemme. Saamme puhjeta sanomaan ja ylistämään: "Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomiionsa ja käsittämättömät hänen tiensä!" (Room. 11:33).

Meillä oli uskollinen jäsen Topias Pakkanen. Hänen vaimonsa oli kerran sunnuntaina teljennyt talon ovet estääkseen miestä lähemmäksi kuulemaan Jumalan sanaa ja osallistumaan jumalanpalvelukseen. Mutta Topias meni talonsa vintille ja pääsi ulos palotikkaita pitkin. Topias ajatteli: en aavistanut, kun näitä tikkaita tein, että niistä tulee minulle kirkkoportaat. Kun oli virsitoivomusten aika, Topias toivoi laulettavaksi virren 371 "Kuin mainen kulta puhdistuu, Liekissä polttavassa, niin uskommekin kirkastuu, vain vaivain valkeassa." Kuka tietää, millaisia vaivoja kenelläkin on. Mutta Jumala on meidän kaikkien turva. Aamen.

Markku Särelä

Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin

(Joh.129)

Olkoon sinulle rakas tämä kuva, että Kristus on ikään kuin synnin palvelija, jopa tehdään synnin kantajaksi ja kaikkein halvimmaks ja halveksituksi ihmiseksi, joka kauttansa nielee kaikki synnit ja sanoo: *”Minä en tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkeni lunnaiksi monen edestä”*. Ei ole olemassa suurempaa orjuutta eikä palvelemista, kuin että Jumalan Poika tulee jokaisen ihmisen palvelijaksi ja kantaa hänen syntinsä,

olipa hän kuinka vaivainen, viheliäinen ja halveksittu tahansa. Olisi suurta ja koko maailmalle ihmeteltävää, jos suuren kuninkaan poika joskus tulisi kerjäläisen huoneeseen, hoitaisi häntä hänen ollessaan sairas ja tekisi kaiken, mitä tuon kerjäläisen muutoin pitäisi itse tehdä. Eikö se olisi suurta nöyryyttä! Mutta mitä on kuningas tai keisari Jumalan Pojan rinnalla? Ja mitä on kerjäläisen sairaus synnin sairauteen verrattuna? Niin suuri on Jumalan Pojan rakkaus meihin, että kuta sairaammat olemme, sitä lähemmäs hän tulee meitä, puhdistaa meidät ja ottaa meiltä kaiken synnin ja kurjuuden säilyttäen ne omille harteilleen.

Siksi on hyvin tarpeellista, että aina veisattaisiin, saarnattaisiin ja puhuttaisiin siitä ja että Jumalaa yhäti rakastettaisiin ja ylistettäisiin tästä hyvästä teosta, niin että mekin mielellämme kuolisimme ja iloitsisimme kaikkinaisessa kärsimyksessä. Mitä se merkitsee, että Jumalan Poika tulee meidän palvelijaksemme ja alentuu niin suuresti, että ottaa kantaakseen meidän kurjuutemme ja syntimme,

vieläpä koko maailman synnin ja kuoleman, ja sanoo meille: sinä et enää ole syntinen, vaan minä se olen, minä astun sinun sijaasi; sinä et ole tehnyt syntiä, vaan minä; koko maailma on synnin vallassa, mutta te ette ole synneissä, sillä kaikki teidän syntinne ovat minun päälläni eivätkä teidän? Ei kukaan voi sitä käsittää; tuolla toisessa elämässä me saamme nähdä itsemme autuaiksi Jumalanrakkaudessa. Kukapa ei tahtoisi mielellään kuolla Kristuksen tähden? Niin tekee Ihmisen Poika kaikkein nöyrimmän teon: kantaa syntimme, kuoleman, helvetin, kaiken meidän vaivamme ruumiin ja sielun puolesta. Kukapa voisi olla Herralle Jumalalle kyllin kiitollinen tästä armosta?

Jos nyt joku voisi uskoa, että hänen omat syntinsä ja maailman synnit ovat lasketut Kristuksen hartioille, häntä eivät helposti viettelisi ne, jotka sanovat, että hyvien tekojen kautta tullaan autuaiksi. Puhukoot hyvistä teoista niin paljon kuin tahtovat, kuitenkin pitää aina paikkansa tämä tärkein: minä en voi kantaa syntiäni tai suorittaa maksua niistä, vaan Jumala on hankkinut uhrin; tämän Karitsan kannettaviksi ovat kaikki meidän syntimme sälytetyt. Se joka tämän uskoo, ei anna viettelä itseänsä evankeliumin oikeasta käsittämisestä. Opetettakoon tai saarnattakoon maailmassa mitä tahansa, hän pysyy kuitenkin yksinkertaisessa,

oikeassa uskossa ja näissä selkeissä sanoissa: jos minä olisin voinut jotakin saada aikaan, niin Jumalan Pojan ei olisi tarvinnut kuolla minun edestäni. Hän yksin on, niin kuin Johannes sanoo, Jumalan Karitsa, joka kantaa koko maailman synnin; muutoin se kyllä jää kantamatta. Hänen tykönsä minäkin tahdon paeta, tehkoot muut mitä tahtovat.

Laki tosin saattaa käskää teemmään sitä tai tämä, samoin määrätä, kuinka pitää eletämän. On hyvä, että tehdään kaikkea tätä, mutta lain kautta on mahdotonta ottaa pois syntiä Jumalan edestä. Kaikki on sen varassa, mitä tässä sanotaan: *”Katso Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin”* Jesaja sanoo: *”Herra heitti hänen päälensä kaikkien meidän syntivelkamme. Minun kansani rikkomuksen tähden kohtasi rangaistus häntä”* (Jes. 53: 6,8) Kristityn on siis yksinkertaisesti pitäydyttävä tähän raamatunlauseeseen eikä annettava sitä itseltänsä ottaa. Kaikki ne ovat sokeita, jotka omilla teoillaan tahtovat jotkin ansaita. Pyhä Raamattu näet sanoo, että maailman synnit eivät ole meidän päällämme, sillä me emme voi niitä kantaa, vaan ne ovat Kristuksen, Jumalan Karitsan päällä; hän astuu esiin ja tulee syyniksi meidän edestämme; aivan kuin hän olisi tehnyt kaiken maailman synnin.

Martti Luther

Hengellinen Virvoittaja

Rippipuhe

Kristittyinä uskomme Jumalaan, joka on ilman alkua ja ilman loppua. Uskomme, että hän on kaiken Luoja ja että siis kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan. Uskomme, että hän on kaikkivaltias ja että meidän jokaisen on tehtävä hänelle tili. Kun Kristus, Jumalan Poika, tulee viimeisenä päivänä, hän tulee pitämään tuomion sanansa mukaan: "Joka uskoo ja tulee kastetuksi, se pelastuu, mutta se, joka ei usko, tuomitaan kadotukseen." (Mark. 16:16) Usko pelastaa, epäusko kadottaa.

Koska näin on, mekin olemme uskoneet ja panneet sielumme turvan Vapahtajaan. Apostoli Paavali kirjoittaa: "Mutta koska tiedämme, ettei ihmistä julisteta vanhurskaaksi lain teoista, vaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, mekin olemme uskoneet Kristukseen Jeesukseen, että meidät julistettaisiin vanhurskaiksi uskosta Kristukseen eikä lain teoista, koska mitään lihaa ei julisteta vanhurskaaksi lain teoista." (Gal. 2:16) Tämän uskomme ja haluamme säilyttää tämän uskon. Sen tähden haluamme kuulla evankeliumia ja kokoontua sen ääreen. Evankeliumi pitää meidät uskollisina kirkossamme. Se on se luovuttamaton aarre, joka meillä on. Se sitoo meidät yhteen seurakunnaksi ja pitää meidät siinä.

Tiedämme myös, että meidän on tehtävä tili Jumalalle siitä, miten olemme käyttäneet evankeliumin lahjan, olemmeko sen uskoneet vai emme. Raamattu sanoo: "Älkää eksykö, Jumala ei salli itseään pilkata, sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää. Se, joka lihaansa kylvää, lihasta turmeluksen niittää, mutta se, joka Henkeen kylvää, Hengestä iankaikkisen elämän niittää." (Gal. 6:7-8) Kirkkokysymys ei ole ehdonvallanasia. Ei ole niin, että saisimme sen suhteen tehdä oman mieleemme mukaan, vaan olemme sidottuja Jumalan sanaan. Se velvoittaa meidät pysymään evankeliumin opissa ja irtautumaan harhoista. Tästäkin joudumme tekemään tilin viimeisenä päivänä. Kristityn ihana vapaus on uskoa ja elää Jumalan sanan mukaan. Muuta vapautta meillä ei ole.

Havaitsemme elämässämme monenlaista raihnautta ja puutetta. Juuri siksi tarvitsemme puhtaan evankeliumin ja täyden Jumalan armon. Sen vuoksi käymme Herran pöytään. Siinä saamme Kristuksen tosi rumiin ja tosi veren, jotka hän antoi meidän edestämme syntiemme anteeksiantamiseksi ja iankaikkiseksi elämäksi. Tämän saamme omistaa ja kohdistaa itseemme uskon varmuudella. Hän sanoo: "Tulkaa, sillä kaikki on valmistettu." Aamen.

Markku Särelä

Jeesuksen risti

Silloin hän [Pilatus] luovutti hänet [Jeesuksen] heille ja antoi ristiinnaulittavaksi, ja he ottivat Jeesuksen. Kantaen itse omaa ristiään hän meni ulos niin sanotulle Pääkalonpaikalle, jota sanotaan hepreaksi Golgataksi. (Joh. 19:16-17)

Pilatus on tosin puolustautunut, maallisen vanhurskauden mukaan puhuaksemme, ja suokoon Jumala, että monetkin maailmassa ylläpitäisivät edes tällaista ulkonaista vanhurskautta; valitettavasti harvat ovat niinkään vanhurskaat kuin Pilatus. Juutalaisten sanat: ”Jos päästät hänet, et ole keisarin ystävä”, peljättävät Pilatusta, niin että hän langettaa tuomion viattomasta Jeesuksesta ja luovuttaa hänet juutalaisille, ei oikeuden mukaan, sillä olihan hän viaton, kuten Pilatus itse myöntää, vaan heidän vaatimuksestaan. Näin Pilatus osallistuu juutalaisten syntiin ja tulee vikapääksi vanhurskaan vereen, vaikka hän antoi todistuksen hänen viattomuudestaan, tunnustaen monta kertaa, ettei Kristuksessa ollut yhtään syytä. Kristusta ei siis tuomita kuolemaan oppinsa tähden, kansan viettelijän, vaan sen tähden, että hän muka on kapinannostaja ja rikoksen tekijä keisarin majesteettia ja korkeata esivaltaa vastaan. Tämän Herra oli kauan

edeltäpäin ilmaissut, kun hän sanoi opetuslapsilleen: ”Ihmisen Poika annetaan pakanoille pilkattavaksi ja ruuskittavaksi ja ristiinnaulittavaksi” (Matt. 20: 19). Kristus ei halunnut milloinkaan olla juutalaisten maallinen kuningas; kuitenkin häntä syytetään siitä ja tuomitaan kapinannostajana.

Herra Jeesus on siis saanut tuomionsa: hänet on tuomittu kuolemaan ja julistettu syylliseksi meidän kaikkien edestä. Nyt kerrotaan vielä, että hänen täytyi itse kantaa omaa ristiänsä. Ei tiedetä varmaan, oliko tapana, että kaikkien, jotka tuomittiin ristiinnaulittavaksi, täytyi kantaa ristinsä, vai olisiko näin tapahtunut Kristukselle erityiseksi häpeäksi. Ken ties Kristus viittaa siihen suuntaan sanoessaan: ”Joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias” (Matt. 10:38). Hän puhuu siitä, kuin olisi ollut tapana, että jokaisen täytyi itse kantaa ristinsä. Niinpä Kristuskin kantaa ristinsä, eikä sitä voikaan kantaa kukaan muu kuin Kristus yksi.

Ei haittaa, vaikkemme varmaan tiedäkään, tapahtuiko näin Kristukselle erityiseksi häpäksi; varmaa kuitenkin on, että Kristus kantoi ristinsä. Kristukselle ei sen vertaa hyvyttä osoitettu, että häntä olisi säästetty tästä kuormasta, vaan

hänen täytyi itse kestää ja itse kantaa se risti, johon hänet naulittiin. Tämän evankelistat ovat kertoneet sen tähden, että nähtäisiin, kuinka paljon synneistä pelastaminen on maksanut.

Niin viedään nyt Kristus kuolemaan ja hänen täytyy kuolla niin kuin pahin pahantekijä, mitä maa on milloinkaan päällään kantanut; kuitenkin tämä viaton Karitsa kantaa vierasta velkaa ja sovittaa sen. Meistä näet on kysymys: meidän syntimme ovat hänen hartioillansa, me olemme sellaisia pahantekijöitä. Vaikkemme olekaan ratkenneet

niin törkeitä tekoja tekemään, niin me olemme kuitenkin Jumalan edessä kurjia pahantekijöitä, jotka olemme ansainneet kuoleman. Nyt tulee Kristus kuitenkin meidän sijaamme, kantaa meidän syntimme ja maksaa sen, jotta me saisimme hänen kauttansa avun. Jos uskomme Kristukseen, tulemme autuaiksi hänen kauttansa, emme ainoastaan me, jotka kartamme törkeitä julkisyntejä. vaan nekin, jotka niihin lankeavat, jos tekevät oikean parannuksen ja uskovat Kristukseen.

*Martti Luther
Hengellinen Virvoittaja*

Usko elämään

Ja kun Jeesus tuli päämiehen taloon ja näki huilunsoittajat ja hälisevän väkijoukon, sanoin hän: ”Menkää pois, sillä tyttö ei ole kuollut, vaan nukkuu”. Niin he nauroivat häntä.

On ihana lohdutus kaikille uskovaisille, että itse kaiken Herra tässä sanoo kuolemaa ainoastaan uneksi. Kristus ei ainoastaan sano kuolleen tytön nukkuvan, vaan hän myös todistaa itse teossa, että tämä kuollut nukkui, puhutellen häntä tavallisilla sanoilla, aivan kuin herättäisi häntä unesta. Mutta jos hän makaa, missä sinä silloin olet, kuolema? Kuolema siis ei ole kristitylle mikään kuolema, vaan uni. Sanotaanhan paikkaakin, johon kristityt haudataan, lepokammiksi. Niin eivät pakanat saata hautojansa nimittää; vain kristityt sanovat: hautani on minun vuoteeni, minun makuukammioni; minä en kuole, vaan nukun. Kristus sanoo: ”Joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut (Joh. 11:25)

Tästä näet myös, kuinka monta estettä on tällä uskolla iankaikkiseen elämään. Samoin kuin tässä käy kuolleen tytölle, kun hänet

jälleen herätetään henkiin, samoin tapahtuu myös jokaiselle uskovaiselle, kun hän kuolee. Ensiksi tulee masennus, ikään kuin hän ei enää ikinä eläisi. Siihen liittyy kansan hälinä, toisin sanoen, koko maailman esimerkki: miksi sinä yksin epäröit, kun sinä, niin kuin me kaikki, kuolet iankaikkisesti? Toiseksi myös huilunsoittajat nauravat elämän lupausta, toisin sanoen, laki ja lihan viisaus sanovat kuoleman kuolemaksi, jota vastaan iankaikkisen elämän lupaukset eivät mitään merkitse, koska laki ei muuta taida kuin tappa. Sellaiseksi hän omantunto lain tuntee. On tarkoin otettava vaari tästä Kristuksen sanasta ”hän nukkuu”, ja vastoin lakia ja kaikkia omantunnon vastuksia riipputtava Kristuksen sanassa, niin että sanot: Kristus sanoo hänen nukkuvan, siksi en huoli siitä, mitä kaikki ajatukset yhteensä sitä vastaan väittävät. Kuinka suuri

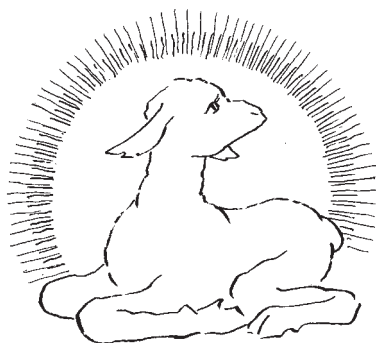

hälinä onkin, minä en kuuntele mitään muuta kuin tätä, jota moni hälinän tähden ei oikein havaitse; minun korviini kuuluu kuitenkin selkeästi kun hän sanoo: ”Menkää pois, sillä tyttö ei ole kuollut, vaan nukkuu”.

Nämä sanat sopivat sellaiselle opettajalle kuin Kristus on, ja hän on sen arvoinen, että uskomme häntä. Hänellä on valta sanoa: Kuolema ei enää ole kuolema, vaan uni, minulle ei kukaan kuole, vaan kaikki nukkuvat. Meidän tulee puolestamme sanoa: Anna sinä minulle tämä usko, sano tälle hälinälle: ”menkää pois”, niin että heidän toissaan täytyy paeta ja lakata häiritsemästä ja nauramasta tätä minun

uskoani. Ellet sinä käske heidän väistyä, en minä voi tehdä vastarintaa. Kuitenkin minä tahdon uskoa, etten minä kuollessani kuole, vaan ainoastaan nukahdan, ja että minä elän, vaikka olen kuollut. Elänhän minä sinulle, johon minä uskon, ja sinä teet minut jälleen eläväksi. Olisi toivottava, että tämä maine Kristuksen voimasta, joka kuolemasta herättää, kaikuisi kaikessa maassa. kaikissa sydämissä, jotta kaikki uskoisivat hänen olevan sellaisen, joka kuolleenakin meidän pitää hengissä ja että meidät jälleen herätetään unestamme voidaksemme iloisesti halveksia kuolemaa.

Martti Luther
Hengellinen Virvoittaja

*Heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä,
sillä hän pitää teistä huolen. (1 Piet. 5:7)*

Toisin sanoen: älkää antako murheenne itseänne painaa, sillä te ette voi sitä kantaa, ja vihdoin teidän täytyy sortua sen alle. Heittäkää murhe päältänne ja jättäkää se täysin luottavina Jumalan päälle ja sanokaa: ”Rakas Isä, sinä olet minun Herrani ja Jumalani, joka olet luonut minut tyhjästä ja vielä lunastanutkin Poikasi kautta. Nyt olet asettanut minut siihen ja siihen kutsumukseen, jossa ei käy minun tahtoni mukaan. Siinä minä kohtaan paljon sellaista, mikä vaivaa ja huolettaa minua. Itsestäni en voi löytää neuvoa enkä apua. Minä heitän kaiken sinun päällesi. Anna sinä neuvoa ja apua, ole sinä itse kaikkena ja hallitse kaikki minun kutsumuksessani”.

Semmoinen luottamus on Jumalan mieleinen. Hän tahtoo, että me kutsumuksessamme tekisimme sen, mitä meidän on käsketty tehdä, mutta uskoisimme hänelle murheen siitä, mitä meidän siinä on aikaansaatava. Tämä siis on se keino, jonka kristityt taitavat paremmin kuin muut ihmiset; he tietävät, mihin heidän on murheensa laskettava. Uskottomat sitä vastoin vaivaavat sillä itseänsä, kuitenkin viimein ehdottomasti joutuen epätoivoon. Usko sen sijaan tarttuu tähän sanaan: Hän pitää murheen teistä, ja luottaa siihen.

Martti Luther – Manna Jumalan lapsille

Pääsiäisaamu

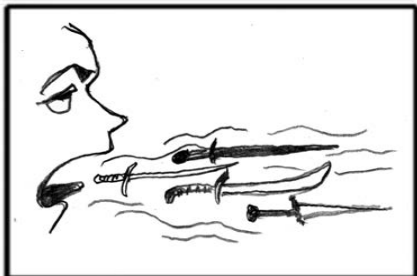
Mitenkä sanoin köyhin milloinkaan
kuvailla voisin valon kirkkautta,
kun pääsiäisen aamuun ihanaan
saan herätä mä synnin kahlehitta.
ja ylösnousseen Vapahtajan luo
sanansa pyhä myöskin minut tuo.

Enkö kiiruhtaisi nopeain jaloin
kuuntelemaan tätä sanomaa,
juosten Pietarin ja Johanneksen tavoin
saamaan vakuutusta varmempaa.
Kuinka täyttyi Herran lupaus
- sanassa on siitä todistus.

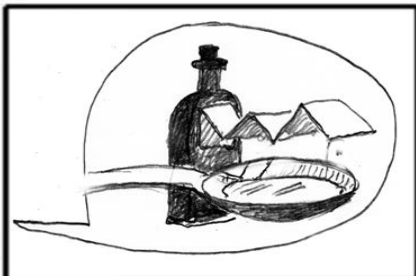
Kiitosvirsi nouskoon riemuisasti,
ylistysvirsi rakkaan Jeesuksen!
Hän puolestamme meni kuoloon asti,
sen voitti vihollisen hirmuisen.
Näin valmistanut meille iäisen on
pääsinjuhlan autuaallisen.

VA

Elämänviisautta sananlaskuista

Sananl. 12:18

Sananl. 25:23

Mekin voimme yhä kuulla Salomon ihmeellistä viisautta. Kuningas Salomo kirjoitti sananlaskuja. Ne löytyvät yhä meidän Raamatustamme. ” Jumala antoi Salomolle viisautta ja ymmärrystä hyvin runsaasti ja sydämen laajakatseisuutta niin paljon, kuin on hiekkaa meren rannalla, niin että Salomon viisaus oli suurempi kuin kaikkien Idän miesten ja kaikkien egyptiläisten viisaus. Hän oli viisaampi kaikkia ihmisiä, viisaampi kuin esrahilainen Eetan ja Heeman, Kalkol ja Darda, Maaholin pojat. Hänen nimensä tuli kuuluisaksi kaikkien ympärillä olevien kansojen keskuudessa.

Salomo lausui kolmetuhatta sananlaskua, ja hänen laulujaan oli tuhatviisi. Hän puhui puista, Libanonin setripuusta alkaen iisoppiin asti, joka kasvaa seinän vieressä. Hän puhui myös karjaeläimistä, linnuista, matelijoista ja kaloista. Salomon viisautta tultiin kuulemaan kaikista kansoista, kaikkien maan kuninkaiden luota, jotka olivat kuulleet hänen viisaudestaan.” (1 Kun. 5: 9-14)

Yllä on kaksi sananlaskua kuvitettuna.

Yritä laatia kuvien perusteella oma sananlaskusi ja sitten tarkista Raamtusta kuinka lähelle pääsit alkuperäistä ajatusta.

Kuinka monta lasten hengellistä laulua löydät kuvasta?
Voit värittää aina sen asian, jonka laulun löysit.

Lehdessämme julkaistuja ristikoita ja muita tehtäviä lapsille löydät
ja voit tulostaa osoitteesta: <http://www.luterilainen.com/fi/tehtavia>

Kuva-arvoituksen vastaus on:

Sinikello nurmikolla
Pieni päivänkukka kerrohan
Lammaks olen Jeesuksen
Hyvä paimen rakastaa pientä, pientä karitsaa
Ken on lapsi Herran armaan turvatumpi... lintu emon
silven alla
Mua siipeis suojaan kätke
Nyt kulkee halki korpimaan
Maan korvessa kulkevi
Kellot kaikuu

Luterilaisen tilaajat, huomio!

Vuoden 2021 Luterilaisen vuosimaksu on 25 euroa. Suosittelemme maksamaan sen suoraan Luterilaisen tilille ilman laskua seuraavin tiedoin:
 Maksun saaja: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko,
 Luterilaisen toimitus. Tilinumero: **FI15 8000 1700 3033 09**

Näin autatte säästämään laskutuskuluissa. Kiitoksia paljon!

Tervetuloa kuuntelemaan ajankohtaisi saarnoja!

28.2.21	Uskoon tullut nainen ja epäuskoinen mies	Luuk. 7:36-50
24.1.21	Miten syntinen voi pelastua	Hepr.11:6
21.2.21	Evangeliumi	Mark. 16:15-16
14.2.21	Vaeltakaamme suoraan totuuden mukaan	Jaak. 2:8-1
7.2.21	Armoa armon päälle	Joh. 1:16-18
31.1.21	Liejuisesta kuopasta kestäväälle kalliolle	Ps. 40:1-4
17.1.21	Kristillinen mieli	Room. 12:16-21
10.1. 21	Tunnustuksemme apostoli ja ylipappi	Hepr. 3:1-8
6. 1. 21	Eihän vain evangeliumi ole sinulta peitossa?	2 Kor. 4:3-6
3. 1. 21	Oikeaa uhrijumalanpalvelusta	Hepr. 13:8-16
31.12.20	Suuri on Jumalan uskollisuus	Val.v.3:22-26
27.12.20	Varokaa epäjumalia	1 Joh. 5:19-21
26.12.20	Stefanoksen muistopäivänä	Matt. 10:32-39
25.12.20	Iankaikkinen Sana meidän, syntisten ihmisten, keskellä	Joh. 1:1-14
20.12.20	Häntä kuulkaa	5 Moos. 18:15-19
13.12.20	Luja profeettallinen sana	2 Piet. 1:19-21
6.12.20	Tarvitsemme kestävyyttä	Hep. 10:35-39
29.11.	Jumalan sana toteutuu	Luuk. 10:23-24
22.11.	Loppu tulee	Matt. 24:12-14,22
15.11.	Seuratkaa Kristuksen apostolia	Fil. 3:17-4:3
8.11.	Autuaitten iki-ihana osa.	Ilm. 21:1-4
1.11.	Kiitän Jumalaani teistä	Fil 1:3-11
25.10.	Uskon taistelu	Ef. 6:11-18
18.10.	Häät ovat valmistetut, tulkaa häihin!	Matt. 22:1-14
11.10.	Miten uskovon tulee elää	Ef. 4:22-28
4.10.	Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu	Mark. 16:15-16
27.9.	Kaikki elävät Hänelle	Luuk. 7:11-17
20.9.	Kaikki elävät Hänelle	Luuk. 7:11-17
13.9.	Älkää murehtiko	Matt.6:24-34
30.8.	Lupauksesta vai laista	Gal.3:12-20
16.8.	Jeesus tulee	Luuk. 19:41-48
2.8.	Olemme Jumalan lapsia	Room. 8:12-17

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Jumalanpalvelus- ja hartaustoiminta jatkuu myös verkkosivujemme kautta. Valittavana on kokonaisia jumalanpalveluksia virsineen ja rukouksineen, kuunneltavia hartauksia ja opetuksia sekä lapsille värikkäitä pyhäkoulukertomuksia.

Lapsille ja muillekin vapaasti katsottavissa osoitteessa:
<http://www.luterilainen.com/fi/videoita>
 tai www.pyhäkoulu.fi => Videoita
 Kertoja lukee kertomuksen suoraan Raamatusta.
 Videot on kuvitettu värikkäin flanellograafikuvin.

HELSINKI, Fabianinkatu 13 A 1
 Jumalanpalvelus Helsingin alueen
 Koronatilanteen vuoksi toistaiseksi
 verkosta: www.luterilainen.com.
 Katso edellinen sivu

TAMPERE, Marttala, Hämeenpuisto
 39 A, Jumalanpalvelus sunnuntaisin
 klo 11. HPE joka kuukauden 2. ja 4. su,

TURKU, Hurtink. 12 C 13 Nieminen.
 Jumalanpalvelus ja HPE kesäkuusa -
 ajankohta ilmoitetaan myöhemmin.

JYVÄSKYLÄ, Tilaisuudesta sovittava
 past. Särelän kanssa.

Pastori Markku Särelä
 Saarenvainionkatu 3 B 12
 33710 Tampere
 puhelin 040 5200 579
markku.sarela@kolumbus.fi

www.luterilainen.com
www.pyhäkoulu.fi

Sisälllys:

Elämämme, Martti Luther.....	42
Sananpalvelja, Zorn.....	43
Luther ja evankeliumi 8.	44
Luomakunnan huokaus, MS.....	46
Meidän tähtemme, RE.....	51
Loukkaamisesta ja loukkaantumisesta, MS.....	54
Väärän opin vaarallisuus ja okean opin siunaus, MS.....	55
Liejuisesta kuopasta kestäväälle kalliolle, MS.....	58
Herraa lähellä, Sinikello.....	61
Pyhien seura, Martti Luther.....	62
Sä Jeeus vain! runo GAA.....	63
Ojentakaa hervonneet kätenne ja rauenneet polvenne, MS.....	64
Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin, Martti Luther..	67
Rippipuhe, MS.....	69
Jeesuksen Risti, Martti Luther.....	70
Usko elämään, Martti Luther.....	72
Murheet, Martti Luther.....	74
Pääsiäisaamu, runo, VA.....	75
Kuva-arvoituksia aikuisille.....	76
Tehtävälapsille.....	77
Kuunneltavia pastori Markku Särelän saarnoja	78
Toimintatietoja.....	79
Kansi: Hoosianna, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2021: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Vastaava toimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus:
seppo.sarela@luterilainen.com, puh. 045-145 8600.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille no.: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com